

NYÁRFAERDŐK ZÚGJANAK

Mennék én is, arcom hogy elöntse
 krómfények vizesése.
 Sisteregve hadd zuhanjak
 acélerdők meséjébe.
 Nem mozdulok mégsem, fekszem
 az alföld pipacsos delelőjén.
 Madár köröz felettem lassudan,
 csillagot visz a csőrén.

Porlik az úr sziklameredélye,
 harsan a mályvavirág,
 meggyulladtak az évszázadok,
 szememig csap fel a láng.
 Harangok szólnak a füstben,
 félredőlt radar forog.
 Halljátok? Bógnak a gulyák,
 hasukig ér a homok.

Tiporják ifjúságom zöldjét, —
 a láz harmatja széjjelmállott,
 míg a Tiszára hurkolódtak
 százezer voltos szívárványok.
 Vonagló kor — micsoda örvény
 taszít a jeges égzengésbe,
 látomáslavinát forgácsol
 szívemből a század kése.

Hol vagytok gyermekkori tornyok? —
 Támaszponttá torlódtok össze.
 Az egek betonnyílásán át
 suhogtok csenddé üszkösödve.
 Képernyők falaznak körül
 orgonaszagú estékben,
 Geiger—Müller-csővekkel céloznak
 s hánykódom tüzes pengeélen.

Majdan közté merevülve
 folyók közé kilökvé fekszem.
 Már itt tartanak ölelő ággal
 cserepes ajkú nyárfák engem.
 Szőlőkacsok fogják át lábom,
 a fürtökben zene ragyog.
 Sugarak szegeznek a földhöz,
 átjárnak örök évszakok.

Fülem mégis a kozmikus síneken: —
 Mégsem késik a jövő vonata?
 Miféle idillből hentereg elő,
 vagy ideokádja egy úrbéli csata?
 Hallgat körül a pipacsos alföld,
 krómfényes jelen tombol a műúton...
 Zúgjanak fel a nyárfaerdők,
 ha zokogva arca bukom.